

Sygn. akt II W 1049/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w G. - Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący – sędzia Małgorzata Piotrowska

Protokolant - st. sekr. sąd. Monika Formaniewicz

przy udziale oskarżyciela – M. K. za K. w G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 4 grudnia 2020 r., 19 marca 2021 r. i 6 maja 2021 r.

sprawy przeciwko

M. T. – s. A. B. A. (1) i J. B. A. (2) z d. A., ur. (...), zam. (...)-(...) G., ul. (...), PESEL: (...)

obwinionemu o to, że:

W dniu 08 maja 2020 roku około godzinie 07:25 w G. na ul. (...) kierując samochodem marki A. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 47 km/h w tym samym miejscu i czasie prowadził wymieniony pojazd nie mając do tego wymaganych uprawnień,

tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 kw oraz z art. 94 § 1 kw

orzekł:

1. Obwinionego **M. T.** uznaje za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów, z tym ustaleniem, że popełnił wykroczenia z art. 92a kw oraz z art. 94 § 1 kw i za to, na podstawie art. 94 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 700 (siedemset) złotych.
2. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 226,14 zł (dwieście dwadzieścia sześć złotych 14/100) złotych tytułem wydatków postępowania.

Sygn. akt II W 1049/20

UZASADNIENIE

W dniu 8 maja 2020 roku około godziny 7:25 obwiniony M. T. kierował samochodem marki A. o nr rej. (...). Poruszał się po ulicy (...) w G.. Tego samego dnia funkcjonariusze z Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w G. K. D. i K. G. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym, nieoznakowanym radiowozie wyposażonym w wideorejestrator. Dokonali pomiaru prędkości samochodu, którym kierował obwiniony. Urządzenie wskazało, że kierujący M. T. przekroczył prędkość o 47 km/h przy dozwolonej na tej drodze prędkości 80 km/h. Zatrzymano obwinionego i poinformowano go o popełnionym wykroczeniu. Obwiniony nie kwestionował poprawności tego pomiaru i jego wyników. Funkcjonariusze dokonali sprawdzenia danych o kierującym w systemie (...), w wyniku czego otrzymali informację, że obwiniony posiada status (...) 4 – co oznaczało zatrzymanie prawa jazdy i wnioski o sprawdzenie kwalifikacji. Z uwagi na powyższe, funkcjonariusze sporządzili dokumentację w celu skierowania wniosku o ukaranie. Obwiniony M. T. nie był zdziwiony faktem zatrzymania prawa jazdy, wskazywał jednak że

ma trudności w jego odzyskaniu, gdyż na stałe zamieszkuje w N. i nie ma możliwości podejścia do egzaminu sprawdzającego kwalifikacje.

dowód: - zeznania świadka K. D.- k. 6-7, 35v-36,

- zeznania świadka K. G.- k. 78v,

- zapis video na płycie CD -k. 3,

- notatka urzędowa – k. 1.

Z informacji uzyskanych w Urzędzie Miejskim w G. wynikało, że obwiniony M. T. posiadał n. prawo jazdy o nr (...), wydane 29 lutego 2012 r. przez K. H. N.. Prawo jazdy to znajdowało się w depozycie Referatu (...) w/w Urzędu Miejskiego, albowiem w dniu 5 lutego 2020 r. zostało ono zatrzymane obwinionemu w związku z wnioskiem Komendanta Wojewódzkiego Policji w O. z dnia 15 stycznia 2020 r. o sprawdzenie kwalifikacji kierowcy w związku z przekroczeniem 24 punktów karnych za naruszenie przepisów ruchu drogowego. W dniu 23 czerwca 2020 r. wszczęto postępowanie administracyjne wobec obwinionego między innymi w przedmiocie wymiany z urzędu prawa jazdy wydanego przez państwo członkowskie Unii Europejskiej na podstawie art. 97 ust 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. 2020, poz. 1268 z późn. zm.).

dowód: - pismo z Urzędu Miejskiego w G. z dnia 17.09.2020 r – k. 29,

- pismo z Urzędu Miejskiego w G. z dnia 13 stycznia 2021 r. – k. 46

Z informacji uzyskanej w niemieckim urzędzie K. H. wynikało z kolei, że obwiniony M. T. posiadał prawo jazdy, zaś stosowne uprawnienie zostało mu przyznane przez polski urząd z ważnością od 25.11.1996 r. (...) pozwolenie na prowadzenie pojazdów samochodowych zostało następnie w dniu 29.02.2012 r. przemianowane na n. prawo jazdy. Wskazano również, iż w dniu 16 czerwca 2020 r. obwiniony złożył wniosek o wydanie zastępczego prawa jazdy, po złożeniu przysięgi z mocą przysięgi, że nie wie, gdzie znajduje się jego prawo jazdy, oraz że nie zostało mu odebrane przez jakiś urząd. W następstwie tego został mu wydany w dniu 8 lipca 2020 r. nowy dokument o numerze (...).

dowód: pismo K. H. N. z dnia 8 marca 2021 r. wraz z tłumaczeniem – k. 60, 67

M. T. (lat (...)) jest żonaty i ma średnie wykształcenie. Posiada dwoje dzieci, w tym jedno już dorosłe. Utrzymuje się z działalności gospodarczej jednak nie ustalono wysokości osiągniętych przez niego dochodów. Posiada majątek w postaci nieruchomości lokalowej przy ul. (...) w G.. Na rozprawie pomimo prawidłowego zawiadomienia o jej terminie wraz z odpowiednimi pouczeniami, obwiniony nie stawiał się i nie wnosił o odroczenie rozprawy. W konsekwencji Sąd przeprowadził postępowanie zaocznie na podstawie art. 67 § 3 kpsw i wydał wyrok zaoczny.

dowód: - dane o osobie – k. 10

- elektroniczne pokwitowanie odbioru – k. 33

- informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 12

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego i wraz z wniesionym sprzeciwem od wyroku nakazowego złożył krótkie wyjaśnienia na piśmie (k. 22). Obwiniony twierdził, że okazał funkcjonariuszom n. prawo jazdy, którego oni niesłusznie nie uznali. obrońca obwinionego również stał na stanowisku, że obwiniony nie popełnił wykroczenia polegającego na kierowaniu samochodem bez posiadanych uprawnień, nie kwestionował jednak popełnienia przez niego wykroczenia polegającego na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości, wskazując, że obwiniony był gotowy zapłacić mandat, jednak z uwagi na konieczność skierowania wniosku o ukaranie do sądu również o czyn z art. 94 § 1 kw było to niemożliwe.

dowód: pismo obrońcy z dnia 14 grudnia 2020 r. – k. 37-38

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego albowiem nie znalazły one potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie pozostałym materiale dowodowym, który sąd ocenił jako w pełni wiarygodny. W szczególności należało zauważyć, że zupełnie niemożliwa była wersja wydarzeń prezentowana przez obwinionego, zgodnie z którą miał on okazać funkcjonariuszom podczas kontroli w dniu 8 maja 2020 r. blankiet niemieckiego prawa jazdy. Przeczy temu wiarygodna informacja uzyskana z Urzędu Miejskiego w G., z której jasno przecież wynika, że w dniu 5 lutego 2020 r. prawo jazdy zostało obwinionemu zatrzymane w związku z wnioskiem Komendanta Wojewódzkiego Policji w O. z dnia 15 stycznia 2020 r. o sprawdzenie kwalifikacji kierowcy w związku z przekroczeniem 24 punktów karnych za naruszenie przepisów ruchu drogowego. Również z zeznań funkcjonariuszy Policji wynikało, że obwiniony w trakcie kontroli nie wykazywał żadnego zdziwienia faktem, że w systemie (...) widnieje informacja o braku uprawnień do kierowania pojazdami i konieczności sprawdzenia kwalifikacji. Obwiniony potwierdzał, że wie, iż nie może prowadzić samochodu, ale nie ma czasu aby podejść do egzaminu sprawdzającego kwalifikacje, gdyż na stałe mieszka w N.. Należy zauważyć również na treść informacji udzielonej przez K. H. N., z której wynikało, że obwiniony już po zaistnieniu zdarzenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy, zwrócił się do tego niemieckiego urzędu o wydanie wtórnika prawa jazdy twierdząc, że utracił poprzednie i oświadczając jednocześnie, że nie zostało mu ono zatrzymane przez żaden urząd, co jak wynika z ustaleń poczynionych przez Sąd w niniejszej sprawie, było niezgodne z prawdą. W konsekwencji Sąd uznał, że nie należało opierać ustaleń faktycznych o wyjaśnienia obwinionego.

Dlatego też Sąd poczynił ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie jedynie w oparciu o wiarygodne dowody w postaci zeznań świadków K. D. i K. G. a także pozostałe dokumenty oraz informacje uzyskane z wskazanych wyżej urzędów a zgromadzone w aktach sprawy. Wymienione zeznania świadków Sąd ocenił jako logiczne, spójne, konsekwentne oraz jako korespondujące z pozostałymi dowodami, a w konsekwencji w pełni wiarygodne. Świadkowie nie znali bowiem obwinionego przed dniem zdarzenia, są funkcjonariuszami Komendy Miejskiej Policji w G., zaś świadkami czynu byli w związku z pełnieniem rutynowych czynności służbowych a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, aby składając fałszywe zeznania w niniejszej sprawie chcieli bezpodstawnie obciążyć obwinionego. Sąd nie znalazł najmniejszych podstaw, aby kwestionować wersję wydarzeń przedstawioną przez w/w świadków.

Sąd dał również wiarę dowodom z dokumentów, płyty CD zawierającej nagrania z wideorejestratora, protokołów, pism z Urzędu Miejskiego w G. oraz niemieckiego K. H., uznając je za w pełni wiarygodne i nie znajdując podstaw do kwestionowania ich autentyczności. Zostały one sporządzone przez upoważnionych urzędników, a także nie były one kwestionowane przez strony niniejszego postępowania.

M. T. został obwiniony o to, że w dniu 8 maja 2020 roku około godziny 07:25 w G. na ul. (...) kierując samochodem marki A. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 47 km/h w tym samym miejscu i czasie prowadził wymieniony pojazd nie mając do tego wymaganych uprawnień, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw oraz z art. 94 § 1 kw .

Zgodnie z treścią art. 92a kodeksu wykroczeń podlega karze ten kto prowadząc pojazd nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym.

Art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym wskazuje, że prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰ wynosi 50 km/h, natomiast art. 21 ust 1 w/wym. ustawy wskazuje, że organ zarządzający ruchem na drogach może zmniejszyć lub zwiększyć za pomocą znaków drogowych prędkość dopuszczalną pojazdów obowiązującą na obszarze zabudowanym. Na odcinku drogi, na którym dokonano pomiaru prędkości pojazdu, którym poruszał się obwiniony obowiązywało ograniczenie prędkości do 80 km/h.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należało, iż w świetle przede wszystkim zeznań świadków, nagrania z wideorejestratora, a także pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie ulega wątpliwości, że M. T. popełnił zarzucone mu wykroczenie z art. 92 a kw. Z resztą sam obwiniony nie kwestionował prawidłowości pomiaru oraz swojego sprawstwa w tym zakresie. Obwiniony poruszał się drogą, na której maksymalna dopuszczalna prędkość

wynosiła 80 km/h z prędkością 127 km/h a zatem przekroczył dopuszczalną prędkość o 47 km/h czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 92 a kodeksu wykroczeń.

Z kolei zgodnie z treścią art. 94 § 1 kodeksu wykroczeń podlega karze ten kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd, nie mając do tego uprawnienia. Przedmiotem ochrony w przypadku tego wykroczenia jest bezpieczeństwo ruchu drogowego, któremu zagrażać może zarówno uczestniczenie w ruchu przez osoby niemające odpowiednich uprawnień (...) (zob. R.A. S., Wykroczenia..., s. 443; T. B., Polskie prawo wykroczeń..., 2012, s. 168). W zakresie penalizacji zachowań, z którymi nie łączy się stworzenie realnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu (gdy osoba niemająca uprawnień ma jednak odpowiednie umiejętności oraz gdy pojazd niedopuszczony do ruchu jest w pełni sprawny technicznie), przedmiotem ochrony będzie przede wszystkim, związany z bezpieczeństwem, porządek w komunikacji. W doktrynie podkreśla się, że osobą niemającą uprawnień, w rozumieniu art. 94 § 1 kw jest zarówno ta, której zatrzymano prawo jazdy, w okresie zatrzymania prawa jazdy, jak i po tym okresie, gdy zatrzymanie trwało dłużej niż rok, osoba ta zaś nie wypełnia wymogu wynikającego ze wspomnianego art. 114 ust. 1 pkt 2b ustawy - Prawo o ruchu drogowym (R. Stefański: Wykroczenia drogowe. Komentarz, Kraków 2005, s. 443-480). Zostało to również przesądzone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11.09.2008 r., IV KK 282/08, OSNKW 2008/12, poz. 97.

Należy wskazać, że w tym nieobowiązującym już przepisie (art. 114 ust. 1 pkt 2b ustawy - Prawo o ruchu drogowym) znajdował się wymóg poddania się kontrolnemu sprawdzeniu kwalifikacji przez osobę ubiegającą się o zwrot zatrzymanego prawa jazdy lub pozwolenia na kierowanie tramwajem, którego była pozbawiona na okres przekraczający rok. Obecnie kwestię wydawania decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami i możliwości ich przywracania regulują art. 103 i 104 u.k.p.).

Na uwagę zasługuje też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.03.2019 r., IV KK 59/19, LEX nr 2636191, w którym wyraźnie podkreślono, że: „Przez brak wymaganych uprawnień w rozumieniu art. 94 § 1 k.w. należy rozumieć zarówno sytuację, gdy dana osoba w ogóle nie uzyskała uprawnień do prowadzenia pojazdu określonej kategorii w sposób wskazany w przepisach ustawy - Prawo o ruchu drogowym, utraciła je w wyniku cofnięcia i musi ponownie ubiegać się o uzyskanie takich uprawnień lub posiadając de facto takie uprawnienia nie może w danej chwili ich realizować i z nich korzystać z uwagi np. na ich czasowe «zawieszenie», nie powodujące jednak ich definitywnej utraty».

Na marginesie można odnotować, że zgodnie z treścią art. 97 ustawy o kierujących pojazdami starosta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby posiadającej prawo jazdy wydane przez państwo członkowskie Unii Europejskiej wymieni z urzędu to prawo jazdy na polskie krajowe prawo jazdy w przypadku: 1) wydania wyroku sądu, który orzekł zakaz prowadzenia pojazdów, postanowienia sądu lub postanowienia prokuratora o zatrzymaniu prawa jazdy; 2) otrzymania od organu kontroli ruchu drogowego wniosku o skierowanie osoby na badanie lekarskie lub na badanie psychologiczne w zakresie psychologii transportu; 3) zaistnienia przesłanek do wydania decyzji, o której mowa w art. 99 ust. 1. Przepis ten znajduje zatem zastosowanie do osoby posiadającej prawo jazdy wydane przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, gdy względem niej: 1) sąd wydał wyrok, orzekając zakaz prowadzenia pojazdów; 2) sąd lub prokuratura postanowiły o zatrzymaniu prawa jazdy; 3) organ kontroli ruchu drogowego wystąpił z wnioskiem o skierowanie osoby na badanie lekarskie lub na badanie psychologiczne w zakresie psychologii transportu; 4) zaistniały uzasadnione zastrzeżenia co do kwalifikacji; 5) stwierdzono, że kierowała pojazdem w stanie nietrzeźwości, w stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu; 6) zaistniały uzasadnione zastrzeżenia co do stanu zdrowia; 7) stwierdzono, że przekroczyła liczbę 24 punktów otrzymanych za naruszenia przepisów ruchu drogowego; 8) stwierdzono, że w okresie próbnym popełniła dwa wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji; 9) lub stwierdzono, że kierowała pojazdem, który uczestniczył w wypadku drogowym, w następstwie którego inna osoba poniosła śmierć lub doznała obrażeń, o których mowa w art. 156 § 1 lub art. 157 § 1 k.k.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należało zatem stwierdzić, że obwiniony M. T. w dniu 8 maja 2020 r. nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami, albowiem prawo jazdy już w dniu 5 lutego 2020 r. zostało mu zatrzymane z powodu przekroczenia 24 punktów karnych za naruszenia przepisów ruchu drogowego.

Obwiniony nie dysponował bowiem żadnym dodatkowy, drugim, niemieckim prawem jazdy. Prawo jazdy było jedno – początkowo wydane przez polski urząd, następnie zaś w 2012 r. przemianowane na n. przez urząd (...) i właśnie ono zostało zatrzymane obwinionemu w dniu 5 lutego 2020 r. zatem nie mógł się nim fizycznie posługiwać w dniu 8 maja 2020 r. Należało więc uznać, że w dniu 8 maja 2020 r., o czym obwiniony doskonale sam wiedział, nie miał uprawnień do kierowania pojazdami i w celu ich odzyskania winien przystąpić do egzaminu sprawdzającego jego kwalifikacje. Należy bowiem wskazać, że ratio legis przepisu z art. 94 § 1 kw polega na wyeliminowaniu z ruchu drogowego kierowców, którzy nie dają należytej gwarancji prowadzenia pojazdu w sposób bezpieczny dla innych uczestników ruchu. Skoro zaś obwinionemu zatrzymano prawo jazdy z powodu przekroczenia 24 punktów karnych, należało uznać, że jest on kierowcą często naruszającym przepisy ruchu drogowego i w konsekwencji należy sprawdzić jego kwalifikacje jako kierowcy, w konsekwencji jego zachowanie wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 94 § 1 kw.

Na podstawie art. 9 § 2 kw sąd wymierzył karę obwinionemu na podstawie art. 94 § 1 kw. Wykroczenie określone w art. 94 § 1 kw jest zagrożone karą grzywny do 5000 zł.

W ramach tego ustawowego zagrożenia w niniejszej sprawie sąd uznał, iż odpowiednią sankcją wobec obwinionego jest wymierzenie kary grzywny w wysokości 700 złotych. Wymierzając wobec obwinionego karę grzywny we wspomnianym wymiarze sąd na korzyść obwinionego uwzględnił niejako częściowe przyznanie się do popełnienia wykroczenia polegającego na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości. Na niekorzyść obwinionego Sąd potraktował natomiast uprzednią wielokrotną karalność obwinionego za wykroczenia związane z ruchem drogowym. Jak wynika z informacji uzyskanych z policji w okresie od 23 lutego 2019 r. do 10 stycznia 2020 r. obwiniony popełnił aż 6 wykroczeń drogowych w tym dwukrotnie za wykroczenia polegające na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości, za które został każdorazowo ukarany mandatami karnymi (k. 12).

Uwzględniając całokształt okoliczności niniejszej sprawy Sąd wymierzył obwinionemu za popełnione przez niego wykroczenie karę 700 złotych grzywny. Kara ta spełnia w ocenie Sądu wszystkie dyrektywy przewidziane w art. 33 § 1 kw. Przede wszystkim jest ona odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu zabronionego. Zdaniem Sądu wymierzona kara nie przekracza również stopnia winy obwinionego. Należy uznać również, że spełni cele zapobiegawcze oraz wychowawcze w stosunku do obwinionego. Czyny, których popełnienia obwiniony się dopuścił, nie mogą być bowiem, z uwagi na jego dotychczasową historię naruszeń przepisów ruchu drogowego, traktowane w kategoriach incydentu. Dla powstrzymania obwinionego przed popełnieniem innych lub podobnych wykroczeń za odpowiednie należy zatem uznać wymierzenie kary 700 zł grzywny. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, że należy stosować się do reguł ruchu drogowego, a naruszenie tych reguł a także prowadzenia pojazdu bez uprawnień spotka się z odpowiednią reakcją karną.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz art. 118 § 1 kpsw Sąd zasądził od obwinionego opłatę w kwocie 70 złotych, a także obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 226,14 złotych, na które składały się zryczałtowane koszty postępowania a także koszty tłumacza przysięgłego. Podejmując taką decyzję sąd miał na uwadze dochody obwinionego, a także jego stan majątkowy. Obwiniony prowadzi działalność gospodarczą a także posiada majątek. W ocenie sądu sytuacja majątkowa obwinionego pozwala mu na uiszczenie wymienionych kosztów. Stąd orzeczono jak w punkcie drugim sentencji wyroku.